

Denne ærede Rigsdagsmand fremførte i temmelig stærke Udtryk nogle Sætninger, som jeg dog finder at burde fastholde noget for at vise deres fuldkomne Uanvendelighed i nærværende Tilfælde. Han sagde nemlig, at Thinget havde lidt saa mange Staar i sine Rettigheder, var blevet berøvet saa mange af dem, at det nu maatte sige „Stop“ og holde paa, hvad der var tilbage, og for yderligere at oplyse denne sin Anskuelse henviste han til en af de holbergske Figurer, nemlig til Bonden i „Don Ranudo“. Ingen skal vist mere end jeg erkjende, at i holbergske Figurer og Situationer ligger der en saadan Fylde, at de kunne anvendes paa meget forskjellige Forhold og til de forskjelligste Tider; — jeg nægter vel ikke, at det havde noget Overraskende at høre Don Ranudo, Bonden og Osten anvendte til Sammenligning med Regjeringen, Rigsdagen og Budgettet, men jeg skal dog gjerne indrømme, at ihvorvel Ministeriet ikke just kan finde sig smigret ved denne Sammenligning, findes der i Virkeligheden, jo mere man overveier denne Lignelse, noget ret Slaaende i den, dog ingenlunde i den Retning, hvori den ærede Rigsdagsmand vilde anvende den, men netop den stik modsatte. Ja, dersom Bonden virkelig havde villet nøde Don Ranudo til at spise mere Ost, efterat han havde erklæret, at han ikke kunde tage imod den eller taale den, saa vilde Situationen, som den ærede Rigsdagsmand vil see, være en fuldkommen tilsvarende, men nu er netop det Omvendte Tilfældet; det saldt ikke Bonden ind at ville tvinge Osten ind i Don Ranudo, han bar sig ad, om jeg saa maa sige, ligesom Folkethinget bærer sig ad med Hensyn til Budgettet, det giver Regjeringen deraf, ligesom Bonden gav af Osten, og gjør det i Begyndelsen, som han ogsaa gjorde, med megen Fornøielse og Glæde, men efterhaanden som Indsnittene blive større, falder det jævnlige mere og mere suurt for Folkethinget at give Mere, — for den ærede Rigsdagsmand falder det næsten altid suurt, han vil sjelden skjære Mere af „Osten“ — men endelig kommer det Tidspunkt, hvor Thinget ligesom Bonden siger: Nei stop, nu lukke vi for Posen. Dette er en correct Anvendelse af den Don Ranudoske Si-

tuation, skjøndt jeg indrømmer, at det ikke er det meest smagsfulde Billede, den ærede Rigsdagsmand har ført frem for os; men saaledes taget passer det fuldkomment, og vil ogsaa, haaber jeg, tjene til ganske at berolige de ærede Herrer, hvis der endnu skulde være Noget, som skulde være bleven confunderet ved den besynderlige Opfattelse og Uttring; der er fremkommen fra saa mange Sider, at naar man nægter Rigsdagen Ret til at fremkomme med Bevillinger eller forhøje Beløb, som Ministeriet ikke ønsker, saa skulde Følgen deraf være, at Rigsdagen heller ikke skulde kunne sige Nei til de Bevillinger, der forlanges af Ministeriet, der kan aldeles ikke anstilles nogen som helst Sammenligning mellem disse to Ting; Rigsdagen er ganske i det samme Tilfælde som Bonden med Osten; den kan give, saameget den vil, og derpaa kan den sige: Vi give ikke mere, men ganske vist er det, at dette Exempel paa ingen Maade kan anvendes til Oplysning af det Spørgsmaal, hvorvidt Rigsdagen er berettiget til at paaenøde Regjeringen en Bevilling, som den modsætter sig.

Sagen er saaledes simpelthen: **om** det ikke maa siges, at være baade imod Ordene og Aanden i Rigsretsloven af 3die Marts 1852, dersom Folkethinget nu vilde gjøre et Forsøg paa ved en **legislativ** Act at forandre eller forhøje det den offentlige Anklager af Rigsretten engang tilkjendte Salair; dernæst: **om** det ikke maa indrømmes, at Ministeriet netop med Hensyn hertil har været fuldkommen besøjet til at erklære, at det efter sin Opfattelse af Lovens ikke kunde Andet end modsætte sig et saadant Forslag, og endelig: **om** det ikke maa siges, at det baade i og for sig selv vilde være meget forkeert, og i sine Følger meget betænkeligt, om man vilde bringe saadanne Spørgsmaal, med Hensyn til hvilke der er DisSENS mellem Ministeriet og Rigsdagen, ind i Finantsloven eller en almindelig Tillægsbevillingslov, og **om** det navnlig ikke er fuldkommen klart, at dette vilde være noget ganske Ny, hvortil man ikke kan paavise noget som helst tilsvarende Exempel i Rigsdagens hele tidligere Praxis. Disse ere de Spørgsmaal, der foreligge, og naar